

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς ἰδέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τό' Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἄκρι.
'Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομητὰι — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Τέσσαρες Ὀκτωβρίου,
κι' ἀρχὴ βροχῶν καὶ κρύου.

Τριάντα κι' ἑκατό κι' ἑπτὰ,
καὶ μᾶς χρειάζονται λεπτά.

Σημαντικὰ
πολιτικά.

Ἰδού! τοῦ τηλεγράφου τὰ σύρματα κινεῦνται,
τῶν δημοσιογράφων ἀνάβουν ἡ ποδιαῖς,
τοῦ σιδερένιου Βίσμαρκ οἱ λόγοι συζητοῦνται,
καὶ λαχταροῦν καὶ τρέμον τὸ κόσμον ἡ καρδιαῖς.
Στὴν Ἐθνικὴ τὴ Λέσχη ὁ Βίσμαρκ λόγο βγάζει...
ἄς λέη ὅ,τι θέλει, ἐμᾶς δὲν μᾶς πειράζει.

Κι' ὅταν κανένα λόγο κι' ὁ Βίσμαρκ ἀπαγγέλλῃ,
αὐτὸ θαρρῶ τὸ πράγμα δὲν εἶναι καίξε γέλα,
ὅταν ἡμιλῆ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ἀλλοιῶς τῆς μπουκαπόρτας ἀνοίγουν τὰ βατσέλα,
κι' ἀστράπτουν λόγχαις πίσω καὶ λόγχαις ἐμπροστά,
καὶ τρέχα νὰ τὰ βάλῃς μ' αὐταῖς, ἂν σοῦ βαστᾷ.

Τῶν Ἀγγλων ἡ φιλία καθόλου δὲν τᾶρέσει,
οὔτε τοῦ λόρδου Τζῶρτζιλλ τὰ σχέδια ἐκεῖνα,
καὶ τοὺς πτωχοὺς Ἑγγλέζους ἀφίνει μέσ' ὅτ' ἡ μέση
κι' ὁ Τζῶρτζιλλ ὁ καυμένος κατήνησε τζωρτζίνα.
Κυττάζει τῶν Φραντζέζων τρεχάματα μεγάλα,
καὶ προσπαθεῖ μ' ἐκείνους νὰ τάχη μέλι γάλα.

Τί ξαφνικὸ τοῦ ἦλθε τοῦ Σώλσβουρν χαστιούκι!..
ἐκεῖ ὅπου ἔτραβούσε ὅτ' ἡ Βουλγαριὰ πηλάλα,
ὁ Βίσμαρκ τῆς Αἰγύπτου τοῦ βγάξει τὸ παλοῦκι,
ποῦ δὲν θὰ τὸ πηδήσῃ καὶ τοῦτο σὰν καὶ τᾶλλα.
Κι' ὁ Κάουλμπαρς;.. ἀκόμη ὅτ' ἡ Σόφια βόλταις φέρνει,
καὶ βρίζεται καὶ βρίζει, καὶ δέρνεται καὶ δέρνει.

Κι' ὁ Ροβιλάν;.. γιὰ τοῦτον κανένας δὲν φροντίζει,
κι' ὅ,τι ἂν τούτῳ δόξῃ ἐκεῖνο καὶ ἄς πράξῃ,
κι' ὁ Δουξ τοῦ Ἐδιμβούργου θαλάσσης διασχίζει,
χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ σὲ ποιά νερά θ' ἀράξῃ.
'Αμὲ καὶ οἱ Ἀψβούργοι;.. ἀρχίζουν τὴ μονομουῖρα,
καὶ τέλος πάντων εἶναι τὰ πράγματα σὰν σκοῦρα.

Κι' ἐγώ;.. ἐγὼ πεντάρα γιὰ δὲν αὐτὰ δὲν δίνω,
καὶ οὔτε μὲ τρομάζει ὁ ἦχος τῆς βροντῆς,
ὅτ' ὁ καφφενὲ ἔξαπλόνω, τὸν ναργιλέ μου πίνω,
κι' ἐμπρός μου ρητορεύει ὁ τρέλλο-Κωνσταντῆς.
Βλέπω τὰ γεγονότα μ' ἀτάραχον ψυχὴν.
καὶ ὅπως πάντα στέκω μὲ σὰς εἰς ΠΡΟΣΟΧΗΝ.